

en eneste Gang at komme ind i Statskassen eller i Nationalbanken, er det klart, at det sandsynligvis vilde være meget længe, inden den anførte Bestemmelse kom til praktisk Anvendelse, og at man kan og tør vente med at gjøre den forpligtende, til man har indhentet Erfaring om, hvorledes en saadan Bestemmelse, der er ny i den europæiske Myntpolitik, virker i de Lande, hvor man har indført den. — Derimod anse vi det for rigtigt, at der gives Finantsministeren Bemyndigelse til at give Erstatning for saadanne slidte Mynter, thi dette stemmer med den ham allerede tilkommende Besøielse til at give Erstatning for Mynter, som have lidt voldsom eller ulovlig Beskadigelse, ja endog for falske Mynter, naar der er Grund til at antage, at Skandehaveren har været i god Tro og ikke har tilføjet almindelig Forsigtighed ved Modtagelsen. Finantsministerens Besøielse i denne Henseende støtter sig til ældre kongelige Resolutioner, der ere godkendte af Rigsdagen derved, at der aarlig er opført en liden Sum dertil paa Finantsloven. Den vil vedblive, efter at den nye Myntlov er vedtagen, dersom den ikke bliver omtalt i den. Men da den dog udgjør et ikke ganske uvæsentlig Led i Rækken af de Bestemmelser, som angaa vor Myntvæsen, foreslaar Udvalget, at den optages i Myntlovens § 10 og der sammenknyttes med Bestemmelserne om Erstatning for slidte Guldmynter. Det vil vistnok være rigtigt foreløbig uden videre at modtage slidte Mynter, saaledes at det ikke behøves at indgive særligt Andragende om Erstatning for Slid; saasnart det maatte vise sig, at Misbrug finder Sted, vil da Ministeren kunne træffe færegne Bestemmelser.

I § 13 indeholdes nogle Bestemmelser, sigtende til at befordre en hurtigere Gjennemførelse af Regningen med den nye Kronemynt, idet der fastsættes, at den nye Regningsenhed skal anvendes i alle Statens, Nationalbankens, og Kommunernes paa indenlandsk Mynt lydende Regnskaber og Udfærdigelser. Da det er af Bigtighed, at den nye Regningsenhed hurtig vinder saa stor Udbredelse i Befolkningen som muligt, foreslaar Udvalget, at denne Forpligtelse udvides til ethvert Institut eller Selskab, som har Koncession af Regjeringen, eller som ifølge Lov eller Bevilling nyder Stempelbegunstigelse.

II.

Efter de Overgangsbestemmelser, som indeholdes i 2det Afsnit af Lovforslaget, vil Overgangen til den nye Regningsenhed senest finde Sted den 1ste Januar 1875. Udgangen til at benytte Guldmynt som loeligt Betalingsmiddel vil kunne være aabent forinden, maaske allerede den 1ste Januar 1874 eller endog tidligere. Men fra den Dag, da Guldmynnten sættes i Omløb, og

indtil den Dag, da den nugældende Søvedmynt (2-, 1- og $\frac{1}{2}$ -Rigsdalerstykker) har ophørt at være loeligt Betalingsmiddel her i Landet, ville vi have den dobbelte Myntfod, og da Lovforslaget bestemmer, at sidstnævnte Lemme kan udskydes til Udgangen af 1878, kan altsaa dette Tidrum komme til at være omtrent 5 Aar. Dette er ikke heldigt, thi, som paavist i Betænkningen over Forslaget til Rigsdagsbeslutning, er det ikke til Fordel for Landet at have en dobbelt Myntfod, og dersom det nu sandsynlige Tilfælde skulde indtræffe, at Sølvet sank mærkeligt i Pris, vilde vi i en stor Del af denne Tid i Birkeligheden have Sølvmyntfod her i Landet. Udvalget har derfor taget under Overveielse, om ikke dette Tidrum i nogen mærkelig Grad skulde kunne affortes.

Det maa herved bemærkes, at Danmark med Hensyn til Overgangen til den rene Guldfod har meget store Vanskeligheder at overvinde og navnlig langt større Vanskeligheder end noget af de Nabolande, med hvilke Konventionen er affluttet. Grunden hertil ligger i nogle for os eiendommelige Forhold dels med Hensyn til Søvedmynten, dels med Hensyn til Skillemynten.

Vi have et forholdsvis meget betydeligt Forraad af Søvedmynt, som ved Myntforandringen skal indsmeltes. Narvægen hertil ligger ikke alene deri, at vi ikke have nogen Banksejdel under 5 Rigsdalers Verdi, og saaledes Størstedelen af de mindre Omsætninger hos os finder Sted ved Hjælp af Søvedmynt, men ogsaa deri, at et betydeligt Beløb af Søvedmynt er vandre ud til andre Lande og endnu findes der tilfede, men ved en Indfaldelse vil vende tilbage hertil og i det Mindste til dels forlanges indvejet mod Guldmynt. Ifølge Oplysninger, som have staaet til Udvalgets Raadighed, findes der alene i Norges Bank 5—6 Millioner Rigsdaler i danske Dobbeltalere. Derhos cirkulerer der i Norge et ikke ubetydeligt Beløb af det samme Myntstykke saavel som af mindre Rigsmynt; i Sverrig er der vistnok et mindre Antal af dem, men i Hertugdømmerne, i Hamborg, Lybæk og maaske ogsaa i enkelte Dele af det øvrige Lydsland er der vistnok atter et noget større Antal. I vor Nationalbank findes atter et Beløb af 5—6 Millioner Rigsdaler i dansk Søvedmynt, og det Beløb, som cirkulerer i Landet, maa i det Mindste sættes til den samme Størrelse. Man maa altsaa gaa ud fra, at Summen af den Søvedmynt, som skal indfalbes, mindst vil udgjøre 20 Millioner Rigsdaler. Af denne Sum vil formodentlig det Beløb, som findes i vor Nationalbanks Hælvinger, saavel som en Del af hvad der findes i Norges Bank, og Noget af, hvad der findes i Omløb her i Riget eller udenfor samme, være at erstatte ved Guldmynt, og dette vilder ingen Vanskelighed, efter som det ikke tager meget lang Tid at udmynte en betydelig Sum i Guldmynt.